

EGEMEN SINIFIN
TARAFLARINA
TARAF OLMAK!

KURTULUŞ
SOSYALİST DERGİ
YAYINLARI

KİTAP DİZİSİ: **10**
AĞUSTOS 2008

KURTULUŞ
SOSYALİST DERGİ
YAYINLARI

internet: <http://kurtulussosyalistdergi.awardspace.com/>
e-posta: kurtulus.s.d@gmail.com

komünizmin bileşimi olarak komünist işçi partisi doğmalı, komünizm işçi sınıfının ellerinde toplumsal bir güç kazanmalı ve komünist işçi hareketi biçiminde komünizm, işçi sınıfına dayanan bir politik güç olarak toplumsal mücadelelerde belirleyici rol oynamalıdır. Ancak o zaman, farklı politik tutumların, mücadelelerin, egemen sınıf politikalarından birinin ya da diğerinin tarafında sayılmaktan, bu biçimde egemen sınıf politikalarının peşine takılıp onları desteklemekten kurtulması mümkün olacaktır. Ancak o zaman, burjuva politikalarının karşısına işçi sınıfının politikasının, komünizmin dikilmesi, burjuva politikaları arasındaki toplumsal saflaşmanın yerini burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki toplumsal bölünmenin alması ve politik mücadelede tarafların emek - sermaye çelişkisi ekseninde oluşması mümkün olacaktır. O zaman da, bugün gündeme gelen demokratik sorunlar dahil, bütün toplumsal sorunların işçi sınıfının mücadelesiyle, devrimiyile çözümlenmesi de yakınlaşmış olacaktır.

Gündemdeki her toplumsal sorunun gösterdiği gibi, en acil sorun, komünist işçi partisi sorunudur. Hiçbir sorun, bu sorunun çözümünden daha acil, daha yakıcı olamaz. Komünist işçi partisi sorunundan öncelikli hiçbir sorun olmamalıdır ve diğer bütün sorunlar için mücadeleler, komünist işçi partisinin çözümüne hizmet edecek biçimde ele alınmalıdır.

A KP hükümet olduğundan beri, milliyetçi-militarist cephe ile küreselleşmeci-islamcı cephe arasında belli düzeyde seyreden mücadeleler, inişli çıkışlı olmakla birlikte, kesintisiz olarak devam etti. Bu mücadelelerin vurucu gücü olan TSK, cumhurbaşkanlığı seçimi dolayısıyla ipleri kopma noktasına yaklaştıracak kadar germeye yöneldi. Bu mücadele kadar açık bir biçim almamakla birlikte, TÜSİAD'da örgütlenmiş tekeli sermaye ile MÜSİAD'ın temsil ettiği, Anadolu'da gelişen ve islamcı bir çizgi içerisinde AKP'yi destekleyen, ona taban oluşturan sermaye arasında da çekişmeye yönelen bir rekabet sürüyordu. TÜSİAD'ın temsil ettiği tekeli sermaye, hem istikrar-

sızlığı körükleyecek bir çizgiye yaklaşmamaya, hem de istikrarı bozmadan AKP'nin bazı tasarruflarını sınırlandırmaya çalışıyordu. Bunun yanı sıra, asker-sivil bürokrasinin vesayet hamlelerini de törpülemeye çalışıyordu. ABD ve AB emperyalist bloklarının da bazen doğrudan, bazen dolaylı müdahale ve yönlendirmeleri de bunlara paralel gerçekleşiyordu.

TÜSİAD'ın yaklaşımları, 1997'de hazırlattığı ve 2007'de yenileterek gündeme getirdiği anayasa taslağında yansımalarını çok açıkça bulmaktadır. TÜSİAD'ın anayasa taslağı, hem Kemalizm bayraktarlığını yükselten bürokrasinin TSK hegemonyasındaki vesayetçiliğini hem de AKP'nin dinci atılımlarını sınırlandırmanın belgesi olarak gözükmektedir. TÜSİAD'ın bu tutumu ve onun ifadesi olan anayasa taslağı, çatışan iki tarafın istemleriyle de çelişiyordu.

Sermayenin AB ile yoğun bağlantıları ve bir şeriat devletiyle bu ilişkilerin sürdürülmesinin pek mümkün olmaması, oligarşinin AKP'ye ilişkin tutumunda etkili olmaktadır. AKP'nin ise, bazı engeller ve gerekçeler, tabanında yer alan ve şeriat istemine varan daha radikal talepleri denetim altında tutmak için, bir bakıma işine geliyor. Ama aynı zamanda da, açıkça bu niteliği taşımayan bazı atılımlara da, yine tabanını tutmak için ihtiyaç duymakta. İşte türban, katsayı gibi girişimleri bu nedenlere bağlamak yanlış olmamalıdır.

AKP hükümetinin, kendisinden önce islami muhalefetin yarattığı istikrarsızlığı ortadan kaldırması ve aynı zamanda da militarist vesayeti geriletmesi, TÜSİAD'ın işine gelmektedir ve bunun bozulmasını istememektedir. Ancak AKP'nin tabanını tatmin etmeye yönelik islami atılımlar, TÜSİAD'la çelişki sergilemektedir. İşçi ve emekçi hareketinin gelişmesinin engellenmesi ve Kürt hareketinin baskı ve katliamlarla yok edilmeye çalışılması ise, üzerinde anlaştıkları ortak noktalarıdır.

İki taraf arasındaki mücadelede, cumhurbaşkanlığı seçimleri döneminde, ipler adamakıllı gerildi. 12 Eylül askeri diktatörlüğü tarafından adeta başkanlık yetkileriyle donatılan Cumhurbaşkanlığı da milliyetçi-militarist cephenin elinden gitmek üzereydi. Askeri darbe gerçekleştirilmenin koşullarının bulunmamasına rağmen, Genelkurmay, son çare olarak Nisan muhtımasını verdi. Ama köprülerin altından çok sular akmıştı ve 'şapkayı alıp gitme' tavrı yerine 'kontr'u yediler. Bu durumda tek dayanakları olarak, (tüm saygınlığını ayaklar altına almak pahasına) yargı kozunu kullanmak kalmıştı. 367 ve anayasa değişikliğini esastan ele alma rezaleti de istenenin tam tersi sonuç verince, egemen sınıfın, emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşinin bastırmasıyla birlikte, 'laikçi' militarist bürokrasinin motoru TSK kılı-

ekseninde gerçekleşen taraflaşmaları belirlediğidir. İşçi sınıfı hareketinin komünist nitelik kazandığı, işçi sınıfının komünist partisinin varolduğu koşullar ile, işçi sınıfının hareketinin komünist bir niteliğe bürünmemiş ve işçi sınıfının partisinin yaratılmamış olması durumu arasındaki köklü ayırım, demokratik sorunlardaki taraflaşmaları nitelik olarak belirler. Birinci halde ve bugünkü durum için 'Ergenekoncular' ile 'AKP'çiler' arasında bir taraflaşma gerçekleşebilirken, ikinci halde, yani işçi sınıfının komünist partisinin varolduğu ve sınıf mücadelesine ağırlığını koyduğu koşullarda, bu ikisi de (aralarındaki çelişkilerin sürüyor olmasına rağmen) aynı çuvala dolacaklardır.

Sonuç olarak, bağımsız politikanın toplumsal mücadele içerisinde bir güç olarak yerini alması belirleyici önemdedir. Toplumsal mücadeleler sınıfsal mücadelelerdir ve savunulan politikalar da toplumsal politik güçler tarafından toplumsal mücadelede ifade edilmektedirler. Bu temelde, ileri sürülen politikalar, belirli toplumsal güçlere dayandığı ölçüde, toplumsal düzeyde gerçeklik kazanmaktadır; ya da politikalar, dayandığı toplumsal güçlerde karşılık bulmaktadır.

Bağımsız komünist politikanın dayanacağı toplumsal güç, işçi sınıfının gücüdür. Buna karşılık, bu toplumsal güce dayanmadan ileri sürülen politikalar, ister istemez, varolan başka güçlerin politikalarına, mücadelelerine eklenme biçiminde sonuçlar doğurmakta; amaçlanmış olan politik bağımsızlık da olsa, toplumsal düzeyde söz konusu gelişmeye yol açmaktadır. Bu çerçevede, öne sürenler bu sonucu hedeflememiş de olsa, sınıfsal bir güçle ifadelendirilemeyen politik tutumlar, varolan keskin toplumsal saflaşma koşullarında, taraflardan birinin ya da diğerinin yanında olarak değerlendirilmekten kurtulamamakta; toplumsal mücadelelerin gerçekliğinde, egemen sınıf politikalarından biri ya da diğerini destekleme konumuna düşmüş olmaktadır.

Bu yüzden belirleyici sorun, işçi sınıfının gücüne, sınıf mücadelesine dayanan, onun üzerinde yükselen bir politik güç olarak komünist politikanın toplumun önüne konulması, toplumsal mücadelelerde egemen sınıf politikalarına seçenek oluşturmasıdır. Bu sorun, işçi sınıfının komünist partisinin, komünist işçi partisinin yaratılması, oluşturulması sorunudur. Bütün toplumsal sorunlar karşısındaki çözümsüzlük, tikanıklık, egemen sınıf politikaları karşısındaki seçeneksizlik, bu soruna, toplumsal mücadeleler içerisinde komünist işçi partisinin eksikliği sorununa işaret etmektedir. Komünizm işçi sınıfına iletmeli, işçi hareketiyle

diğer bir ifadeyle devrimci kitle mücadelesinin toplumsal düzeyde egemen sınıfın karşısına dikilip onu geriletmesi ile mümkün olabilir. Bu ise, sınıf mücadelesinin yükselmesine, bağımsız politik temsilcilerinin gelişmesine, bunların da devrimci mücadeleyi temel alan ve demokratik kazanımları devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak değerlendiren bir perspektifle yığınlara önderliğiyle, egemen sınıfı, iktidarını kaybetmemek için (ya da en azından baskıcı ve terörist yüzü çıplak biçimde açığa çıkan egemenliğini yeni bir örtü altında gizleyip sürdürebilmek için) taviz vermek zorunda bırakmasına bağlıdır.

Egemen sınıf politikaları karşısında bağımsız politika, öncelikle, demokratik nitelik taşımalıdır. Tutarlı demokratik politika ise, kısmi sorunların ötesinde, demokrasi sorununu aşan, sınıfları ortadan kaldırarak bütün toplumun, insanlığın kurtuluşu hedefine sahip olması nedeniyle, ancak komünizm olabilir. Yani, demokratik talepler için tutarlı mücadeleyi de egemen sınıfın politikalarına karşı sürdürebilecek olan bağımsız politika komünizmdir. Komünizmin demokrasi ve demokratik sorunlar karşısında sonuna kadar tutarlı ve ilkeli tutumunun temelleri, toplumdaki sınıflar mücadelesinde, bu mücadele içerisinde işçi sınıfının rolü ve tarihsel hedeflerinde yatmaktadır. Bu temelde, komünistler, burjuva demokratlardan ya da devrimci-demokratlardan farklı olarak, soyut bir eşitlik, haklar ve özgürlükler noktasından değil, eşitliğin ve özgürlüğün toplumsal dayanaklarının oluşturulması noktasından hareket ederler. Bu açıdan, her toplumsal sorunda varolan durumda tarafları oluşturan ve komünist bir işçi partisi yaratılmadığı sürece de oluşturmaya devam edecek olan burjuva politik fraksiyonların belirlediği çerçevenin dışına çıkmak zorunludur.

Daha açık bir ifadeyle, demokrasiyi, demokratik hak ve özgürlükleri tutarlı bir şekilde savunmanın ve geliştirmenin ilk ve olmazsa olmaz koşulu ve zorunluluğu olarak işçi sınıfının partisinin yaratılması temel alınmadığı sürece, demokratlık sınırlarının ötesine geçilemez; toplumsal sorunlar karşısında komünist politika oluşturulamaz. Bu temel oluşturulmadığı sürece, burjuvazinin politik fraksiyonları tarafından demokratik sorunlar karşısında saf tutmaya çağrılan geniş kitleler ve işçi sınıfı, burjuva politikaların destekçisi konumundan kurtulamayacaklardır. Burada savunulan, demokratik sorunlar karşısında kayıtsız kalmak ya da pragmatik bir şekilde davranmak değil, demokratik sorunların tutarlı çözümlerinin işçi sınıfının egemenliğinden geçeceği bilincine uygun olarak, devrim mücadelesi sürecinde olduğu gibi, iktidarı boyunca da ona öncülük edecek partisinin bulunup bulunmamasının, bütün demokratik sorunları, demokratik sorunlar

cını teslim etti. Tabii burada oldukça çetin bilek güreşleri ve pazarlıkların yapıldığı kimse için sır değildir.

ERGENEKON DAVASI

Ergenekon ve kapatma davaları, bu çatışmanın görünümü ve araçları oldu. Bunların hepsi pazarlık kozu olarak kullanıldı ve hâlâ kullanılmaya devam ediyor. Dipsiz bir kuyu gibi görünen Ergenekon davasında ‘derin devlet’ nitelemesiyle ortaya serilen olay, devletin yasal örgütlenmesinin yapması istenmeyen ölçekteki vahşeti gerçekleştirmek üzere, devletin devlet içinde kurduğu cinayet ve katliam örgütlenmesidir. Devletin maskelenerek gizlenmiş, kılıf geçirilmiş terörist aygıtıdır.

Bu örgütlenme, NATO tarafından komünizme karşı dünya ölçeğinde kurulan bir savaş örgütüdür. Sovyetlerin başını çektiği sosyalist bloğun çöküşünün ardından, Gladio ve benzeri soğuk savaş dönemine ait kontrgerilla örgütleri dünyada genel olarak (yerlerine yenileri konmak üzere) tasfiye edilirken, Türkiye’de ise, asker, polis, mafya, faşist vb kesimlerden uzantılarıyla oluşturulan yapı, komünistlere, Kürtlere, ASALA’ya karşı kullanılmak üzere muhafaza edilmeye çalışıldı. Ama bunun ötesinde, siyasilerin rakiplerine karşı da kullanılmaya başlandı. Bununla da kalmadı, çek-senet tahsilatı, haraç, fuhuş ve uyuşturucu ticaretine kadar uzandılar.

Binlerce ‘faili meçhul’ cinayetin gizlenemez hale gelmesinin üzerine bir de bu pislikler eklendikçe, kılıfa çok büyük gelen mızrağın biraz törpülenmesi zorunlu hale geldi. Ancak tüm devlet yöneticileri bunun doğrudan ya da dolaylı suç ortağı olduklarından bu pek de kolay bir iş değildi. Mehmet Ağar’ın bu işleri yönetmekle görevlendirildiğini bilmeyen kalmamıştır. Demirel’in “Devlet gerektiğinde rutinin dışına çıkar” sözleri, bu suçları hiç sıklımadan itiraf etmekten başka anlam gelmez. Yine Tansu Çiller’in Kasım 1993’te “Biz örgüte yardım eden Kürt işadamlarının listesini biliyoruz, gereken yapılacak” sözlerinin ardından Savaş Buldan, Behçet Cantürk, Medet Serhat, Yusuf Ekinci’nin öldürülmeleri, bu cinayet örgütünün varlığını, niteliğini, devlet içindeki konumunu en belirgin biçimde ortaya koyan örneklerdendir. Dolayısıyla bu örgütlenmenin arkasındaki devletin kendisine dokunmadan “ucu nereye kadar giderse oraya kadar gidilecek” sözleri gerçeklik taşımamakta ve esas olarak emekçileri, ezilenleri, halkları kandırmaya hizmet etmektedir.

Şu haliyle Ergenekon davasının iki yönü var. Birincisi, pisliği göklere kadar

tırmandığı ve varolan haliyle devletin dışında olduğu yalanları kimseyi inandırmaz hale geldiği için, yeni bir yöntemle, bir kısım insanları günah keçisi yapıp işi odağın kendisi olan devleti doğrudan temsil edenlere uzatmadan, devleti temize çıkarmaya çalışmak. Bunda kurbanların bir kısmı hariç, bütün egemenlerin hemfikir olduklarına inanmamak mümkün değildir. Örneğin iddianameye, “Ergenekon terör örgütüyle TSK ve MİT’in hiçbir ilişkisi yoktur” diye cümleler konması bu tavrı gizlemeye bile gerek duymadıklarını göstermektedir. Ayrıca Genelkurmayın Eruygur ve Tolon’un tutuklanmalarına ilişkin olarak “Her şey kanuni yapıldı” açıklaması, emekli orgeneralin adeta Genelkurmayın onayıyla teslim edildiği anlamı doğurmaktadır.

İkincisi ise, bu terörist örgütü kullanan ve yöneten birileri ile bu örgütün oluşumunda yer almamış (hatta yer yer bu örgütün hedefi olmuş) birilerine karşı şantaj ve tehdit aracı olarak kullanılmasıdır. AKP’nin bu manevraları yaparken girdiği pazarlıkları somut olarak şimdilik bilmek pek mümkün değil.

AKP’Yİ KAPATMA DAVASI

Milliyetçi-militarist cephe, en büyük umudunu Erdoğan ve partisinin de, 28 Şubat ‘post-modern’ darbesinde olduğu gibi, TSK tarafından tasfiye edilmesine bağlamıştı. Sınır ötesi operasyonun erken bitirilmesi tartışmasında ise, artık CHP ve MHP ile TSK karşıt konumlardaydı. İç ve dış koşulların eskisi gibi darbe yapılmasına uygun olmaması, Nisan muhtırası, Cumhuriyet mitingleri gibi hamlelerin istenip beklenenin tersine sonuç vermesi, TSK üst yönetimini aktif ve doğrudan müdahalenin yararsızlığına ikna etti. Bu durumda, Deniz Baykal’ın sözleriyle, “geriye bir tek yargı kaldı”. 367, anayasa değişikliğine esastan müdahale gibi yargı darbelerinden sonra, başsavcı son çare olarak AKP’ye kapatma davası açtı.

Siyasi bir dava olarak AKP’yi kapatma davasına ilişkin farklı farklı beklentiler vardı. Dava sonuçlandıktan sonra, *Taraf* gazetesi 4 Ağustos’ta, “ABD’nin eski Türkiye Büyükelçisi Mark Parris, karardan 2 hafta önce Türkiye’ye gelip AKP’nin kapatılmayacağını söyledi. Yabancı fonlar da böyle raporlar yazdı. Eski büyükelçi kimi temsilen Türkiye’ye geldi? Kimler borsada büyük alımlar yaptı?” diye yazıyordu. Aynı gazete, dava sonuçlanmadan haftalar önce, dışardan aldıkları bilgilere dayanarak AKP’nin kapatılmayacağını, para cezasıyla işin bitirileceğini yazmıştı. Aynı konuda, *Radikal* gazetesinde Mustafa Aysan, 6 Ağustos’ta, “İkinci önemli sonuç, ülkemizin finansal varlıklarına yurtdışından yatırım yapan yatırımcıların, yargılama sonucu konusunda, resmi açıklamadan önce bildirilmiş ol-

ezilmeye karşı mücadele bilincinin gelişmesi, toplumsal değişikliği, devrimi gerçekleştirmesinin, yeni toplumu, sosyalizmi kurmasının önkoşullarındandır. İşçi sınıfı ancak kendi içerisinde demokratik bilinci yerleştirerek mücadelesinde yığınlarının birliğini, devrime katılımını, yönetime katılımda eşitliğin sağlandığı biçimde egemenliğini kurmayı başarabilir.

Öte yandan, demokratik sorunların toplamı olarak demokrasi çok parçalı bir yapıya sahip olduğu için, (demokratik sorunlardan birini diğerlerini dışlayacak biçimde temel almak, ele alınan sorun ne kadar demokratik bir sorun olursa olsun, diğer demokratik sorunların dikkate alınmamasına, çığnemesine yol açarak antidemokratik bir sonuç ortaya çıkardığından) demokratik sorunlar bütünlüğüne aykırı olarak diğerlerini kenara itip tek bir soruna indirgemek, mücadelenin demokratik niteliğini sakatlar, bozar. Bu demokratik bütünlüğü, hemen her açıdan antidemokratik nitelikteki egemen sınıf politikalarının sağlaması imkansızdır. Egemen sınıfın politikaları zemininde, kuyrukçuluğunda demokratik talepler için mücadeleler geliştirilemez. Bu, ancak egemen sınıf politikalarına karşı çıkarılacak bağımsız politika tarafından sağlanabilir.

Bütün bunlara bağlı olarak, örneğin Ergenekon soruşturması, ortaya dökülen vahşet düzeyinde çeşitli skandallar ve yaratılan demokratik beklentiler karşısında sınırlı ve bu anlamda göstermelik bazı temizlikler ötesinde, devletin demokratikleştirilmesi gibi, gerçek demokratik kazanımlar elde edilmesi yönünde ilerlemeyen bir nitelik sergilemektedir. Zaten devlet organlarından, hükümetten, mahkemelerden, savcıdan daha fazlası da beklenemez. Bu noktada, rejimin yerleşik kurumları, olağan devlet organları yerine, böyle bir soruşturmaya yönelik olarak, içinde çeşitli demokratik temsilcilerin yer aldığı özel bir komisyonun oluşturulup yetkilendirilmesi savunulabilir.

Ama böyle bir girişimin kendisinin gerçeklik kazanabilmesi için olduğu kadar, (özel bir komisyon da kurulsa, içinde belirli demokratik güçler temsil de edilse) kitlelerin gözünü boyamanın ve oyalamanın ötesine geçilebilmesi ve devlet düzeyinde demokratik temizlik yapılması gibi bir hedef doğrultusunda dolaylı da olsa ilerlenebilmesi için de, başta işçi sınıfı olmak üzere yığınların bağımsız mücadelesinin varlığı ve buna dayanan politik güçlerin sürece damgasını vurması zorunludur. Herhangi bir demokratik kazanım elde edilebilmesi, ancak süreçte ve oluşturulacak yapılar içerisinde sınıf mücadelesinin ve onun egemen sınıflardan bağımsız temsilcilerinin belirleyici olması ile ve aynı zamanda da devrimci bir perspektifin hakim olup yol gösterdiği bir devrimci hareketin ürünü olarak,

egemen sınıfa karşı bağımsız gücün ve politikanın geliştirilmesi için yararlanma sorunudur.

Kapatma davasında en üst mahkemenin kararının önceden belli olması, hukuk devleti ve hukukun üstünlüğü yalanını açığa çıkarmakta, yargının, yargıçların devletin parçası olarak egemen sınıfla ilişkisine somut kanıtlar oluşturmaktadır. Aynı biçimde, kararın nasıl dışarıdan içeriye geldiğinin ortaya çıkması, emperyalizme bağımlılığın mekanizma ve işleyişini somutlamaktadır. Ergenekon iddianamesi de, açıkladığı gizli belgelerle, devletin işleyişini, baskıcı, terörist, saldırgan, komplocu özelliklerini sergilemek açısından hazine değerindedir. İddianamede, aynı zamanda, TSK ve MİT'in Ergenekon'la ilişkisinin olmadığı ileri sürülmesi de, devleti aklayan, koruyan, bu anlamda bu terör aygıtının üzerine gitmeyecek olan tutumun en açık ifadesidir. Bundan anlaşılacağı üzere, davanın zamanlaması ve seyri itibarıyla öncelikli ve gerçek amaç, ne devletin terör aygıtını, ne cuntacıları ne de çetecileri temizlemektir. Bu işin ikincil ve göstermelik yanısırdır. Bu dava, kapatma davasına karşı bir şantaj ve tehdit aracı olarak kullanılmıştır. Burada da yine devletin terör aygıtlarına karşı mücadelenin mahkemelerden ve diğer devlet organlarından da, egemen sınıf partisi AKP'den de beklenemeyeceği bir kere daha açıkça ortaya çıkmaktadır.

İki tarafın da kendi tarafına destek sağlamak için geniş kesimlere seslenerek belirgin bir saflaşma yaratmasına ve toplumdaki bölünmenin geniş yığınlara, hatta kendilerini sol, sosyalist vb olarak niteleyenlere kadar uzanmasına bağlı olarak, egemen sınıf politikalarından birinin kuyruğuna takılma doğrultusundaki gelişme, örneğin darbe karşıtlığının AKP taraftarlığıyla ya da emperyalizm karşıtlığının Ergenekonculukla suçlandığı bir düzeye varmıştır. Vurgulamak gerekir ki, burada sorun, egemen sınıf politikalarının desteklenmesinden ve egemen sınıf politikaları arasındaki çatışmaya bağlı saflaşmada taraf olmaktan, taraflardan birinde yer almaktan kaynaklanmaktadır. Elbette sorun, (darbe karşıtlığı olsun, emperyalizm karşıtlığı olsun) demokratik taleplerin savunulmasında değildir. İki taraf arasındaki kavga sırasında politik gerçeklerin açığa çıkmasından, demokratik talepleri ileri sürmek için de yararlanmak gerekir. Demokratik taleplerin ileri sürülmesi, düzenin antidemokratik niteliğinin yığınsal düzeyde görülmesi, bu taleplerin varolan düzen içerisinde gerçekleşemeyeceği, dolayısıyla düzen değişikliğinin, devrimin gerekliliği bilincinin gelişimi doğrultusunda çabaların bir parçasını oluşturur; böyle bir bakış açısıyla ele alındığında, devrimci bir mücadeleye hizmet eder. İşçi sınıfının saflarında, her türlü haksızlığa, eşitsizliğe, baskıya,

dukuları konusunda güçlü kuşku yaratılmış olmasıdır. Bu yatırımcıların, iki gün içinde, 2 milyar doları aşkın bir para tutarını devlet borçlanma senetlerimiz ile hisse senetlerimize yatırmış bulunmalarının, sadece iyi tahmin yapma yeteneklerine bağlı olduğu, inanılması güç bir davranış biçimidir. Büyük gizlilik içinde sürdürülmesi zorunlu bir yargılama sürecinin sonucu hakkında, içeriden bilgi alma olanağı sağlayacak çatlaklar var ise, bunların bulunması zorunluluğu, büyük önceliklikle ele almamız gereken bir sorundur.” diyordu.

İşte hukuk, işte yargı ve yargıçlar! Karardan haftalar önce, sonucu oy sayısına kadar herkes biliyor ve açıklıyor. Bilmeyen, sadece ve sadece zavallı Türkiye emekçi halkları... Belli ki, karar açıklandığı gün verilmedi, çok önceden alınmıştı. Davayı açtıran ve açanlar, sonucu parmak sayısına kadar biliyor ve bunu dünyaya ilan edip piyasalardaki soygun ve hırsızlığa aracılık ediyor. AKP davasında karar açıklandığı gün, Sabih Kanadoğlu ise, televizyonda “Bu karar AKP'ye güçlü bir ihtardır” diyerek AKP'yi uzlaşmaya ve tutuklamaları devam ettirmemeye çağırıyordu.

Kararın oy sayısına kadar günler, haftalar öncesinden belirlenmiş olması ve ‘piyasalar’ tarafından coşkuyla karşılanması, egemen sınıfın, emperyalizm ve oligarşinin tercihinin AKP'nin kapatılmamasından yana şekillendiğini hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde ortaya koyuyor. Bu o kadar güçlü bir tercihtir ki, Anayasa Mahkemesinin 9-2 gibi bir oy oranı ile benimsediği anayasa değişikliğini iptal kararıyla aldığı, anayasayı çiğnemekten kaçınmayacak ölçüde militanca AKP karşıtı tutumu tersine çevirmiştir. 6-5 oy oranı ile AKP'nin kapatılmaması kararından neredeyse en son Anayasa Mahkemesi üyelerinin haberi olması ise, egemen sınıfın belirleyiciliğini, politik öznelerin ancak egemen sınıfın belirleyiciliği çerçevesinde etkin olabildiklerini, en somut biçimde göstermektedir.

Her iki davanın da ne hukukla ne suç ve suçuları açığa çıkarıp temizlemekle hiçbir alakası yoktur. İki tarafın bilek güreşi olarak şantaj ve kamuflaj nitelikli açılıp sonlanan ve sonlanacak olan davalar, görünen aktörlerin dışında planlanıp tasarlanmış, egemen sınıfın çıkar ve istemleri doğrultusunda yürüyecek biçimde iki tarafın da hizaya sokulmaları sağlanmıştır. İki taraf da taviz vermek durumundadır. Ancak emperyalizm ve oligarşinin belirlemesiyle Genelkurmayın en büyük tavizi vermesi ve teslimiyetçi konumu, CHP'yi çıldırtıcı derecede kızdırmaktadır.

AKP kapatılmamış, ancak tabanının zorlamasıyla giriştiği tutumlar budanmıştır. Belki bu, tabanına karşı bahane olarak kullanmak üzere AKP'nin işine bile

gelmektedir. Ergenekon davası ise, hem eski cunta oyunlarına ilişkin bir dava olarak alınıyor, hem de cunta davası değil de, ona zemin hazırlamaya da çalışan terörist cinayet örgütü davası olarak sürdürülüyor. Ancak muvazzaf subayların ismini işin içine katmadan, neredeyse darbeyi seksenlik İlhan Selçuk'un eski av tüfeğiyle yapması gibi komik bir düzeye vurduruluyor. Bu terörist çetenin katliamlarını tutuklanan birkaç tetikçinin gerçekleştirdiğine inandırmaya çalışarak, konuyla ilgili ilgisiz her çeşit malzemeyi ortaya yığıp işi sulandırarak, davayı yıllarca çözümlenemeyecek devasa bir hacme ulaştırarak esas suçlu olan devleti ve doğrudan yönetenleri temize çıkarma çabası güdüyorlar. İki taraf arasındaki çekişme uç noktaya ulaştığında restleşme ve şantajların bir parçası olarak açılan bu dava da, (emperyalizm ve oligarşinin belirleyiciliğinde uzlaşma sağlandığına göre) bu aldatmaca düzeyinde sonuca bağlanacaktır.

Sağlanan uzlaşmanın temel dayanakları, ortaklıkları arasında ise, elbette öncelikle şunlar yer alır: Kürt ulusal mücadelesinin (gerektiğinde her türlü şiddet ve vahşet yöntemine de başvuru olarak) bastırılmaya çalışılması; işçi sınıfı ve emekçi halkların bilinç ve örgütlülüklerinin gelişmesine olanak sağlayacak demokratik açılımlara izin verilmemesi; işçi sınıfına maddi ve manevi kazanım sağlayacak (1 Mayıs gibi) atılımlarının (yine gerekirse azgınca) bastırılıp başta komünistler, gerçek demokratların söz ve faaliyet alanlarının genişlemesinin engellenmesi; belki de din ve kemalizmin yeni bir bileşimle ideolojik bastırma yöntemi olarak okullardan başlayarak topluma daha derinlemesine yerleştirilmesi. Güngören patlamasının ardından her iki tarafın da "Ergenekon çetesi" ya da "dinci teröristler" biçiminde suçlamalar ileri sürmeden önce PKK'yı hedef almaları, PKK'ya karşı milli birlik çağrılarını yapmaları, iki taraf arasındaki bu uzlaşma yöneliminin göstergesi olarak alınabilir.

Milliyetçi-militarizm ile küreselleşmeci-islamcılık arasındaki uzlaşma, en temelinde ise, emperyalizm ve oligarşinin farklı politik tercihlerinin, varolan koşullarda belirli ölçülerde birbirine ağır bastığı bir bileşimini ifade etmekte, temsil etmektedir. Çatışma içerisinde törpülenen yanlar, daha çok iki tarafın da kendi tabanlarına seslendikleri milliyetçi ve islamcı yanlardır. Bu bakımdan, bu uzlaşma ortamı sürerse, bunun içerisinden militarist-küreselleşmeci bir seçeneğin gelişmesi de herhalde şaşırtıcı olmamalıdır.

Bütün bu hır gür, kavga dövüş, oyun tuzak arasında kendilerine solcu, sosyalist ya da komünist diyen çeşitli kişilerin, grupların, partilerin iki tarafın yarattığı saflaşmalara kapılıp onların peşinden gittiği de görülüyor. Bir kısmı özgürlük, demokrasi adına bütün haksızlıklardan, sömürden kurtuluşu burjuva demokrasisine havale eden bir yöne sapıyor. Kimi, "tehlake, şeriat değil cunta" gerekçesiyle dincilerle birlikte alanlara koşturuyor. Kimi "vatan elden gidiyor" edebiyatı ile milliyetçi bir hezeyana kapılarak şoven milliyetçilerle işbirliğine giriyor.

İki taraf arasındaki kavga, egemen sınıf politikaları arasındaki bir mücadeledir. Toplumun küçük bir azınlığını oluşturan egemen sınıfın politik mücadelelerini sadece kendi mensuplarının katılımıyla sürdürmesi imkansızdır. Aksine, egemen sınıf politikaları, toplumsal çoğunluklardan destek aramak, kitlesel güçlerini ezilen sınıflardan oluşturmak zorundadır. Bu bakımdan bugün çatışan iki taraf da topluma, halka, ezilenlere seslenmekte, politikalarını toplumun çoğunluğunun çıkarlarına uygun olarak gösterip destek almaya çalışmaktadır. Bunu bir taraf, haklar, özgürlükler, demokrasi adına, kontrgerillanın, cuntacıların temizlenmesi adına yapmakta, diğer taraf da laikliğin ya da ulusal çıkarların savunulmasını öne sürmektedirler. Ama hangi gerekçeyle olursa olsun, egemen sınıf politikalarının desteklenmesi, onun egemenliğinin korunmasına, dolayısıyla da aslında bu egemenliğin ürünü ve dayanakları olan, cuntacılıktan dinciliğe, işbirlikçilikten şovenizme kadar bütün antidemokratik uygulamaların sürdürülmesine hizmet etmektedir.

Bir egemen sınıf politikasına karşı diğeri desteklenerek demokratik kazanım elde edilemez. Bu yüzden sorun, hangi tehlikenin ağır bastığı tartışması, bunun saptanması değildir. Ağır basan tehlike doğru da saptanmış olsa, diğer tarafın peşine takıldığı sürece egemen sınıfa hizmet etmekten öteye gidilemeyecektir. Sorun, işçi sınıfı ve yığınlara dayanan bağımsız bir gücün geliştirilmesi, egemen sınıfın karşısına bağımsız bir politikanın konulabilmesidir. Ancak bütün egemen sınıf politikalarının karşısına çıkartılan bağımsız bir politikayla demokratik kazanımlar ve yığınların çıkarına diğeri kazanımlar elde edilebilir.

İki taraf arasında keskinleşen kavga ve politik kriz, bağımsız bir gücün ve politikanın inşası açısından, olanaklar ve fırsatlar yaratmıştır. Kriz ve çatışma ortamı içerisinde, sınıflar, devlet ve egemenlik ilişkilerine ilişkin politik gerçekler ortaya dökülmektedir. Sorun, olağan dönemlerde egemen sınıf ve temsilcileri tarafından üzerleri örtülerek gizlenmeye çalışılan bu gerçeklerin açığa çıkmasından,